

man bør jo altid tænke sig Muligheden af, at der kunde komme en anden. Altsaa kommunalt set bliver Kjøbenhavn ikke væsentlig heldigere eller friere stillet ved den Ordning, her træffes, den faar den samme bestemte Begrænsning i sine Indtægter, kun at der kommer 215,000 Kr. en Gang for alle. Men Borgerne i Kjøbenhavn, de, der svare Indkomstskat, komme til at erlægge i Stedet for 883,000 Kr. 1,463,000 Kr., og det vil som sagt være en ret betydelig Byrde, der ved denne Lov lægges paa Kjøbenhavns Indbyggere, saa nogen egentlig Lettelse for Kjøbenhavns Befolkning bliver det i hvert Tilfælde ikke. Nu vil man maaste sige, som den ærede sidste Taler antydede: Ja, men saa faar Kommunen jo en voksende Indtægtskilde i Bygningsafgiften. Det er ganske sandt, at denne efterhaanden vil vokse, men den vokser ikke en Smule mere, end den Procent i Indkomstskatten vilde vokse, som man tager bort. Jeg har netop efterset det for de sidste fire Aar, og Resultatet bliver da det, at i disse fire Aar ere de tre Fjerdedele af Bygningsafgiften i Kjøbenhavn, som nu skal overdrages, voksende med i alt 77,642 Kr. eller i Gennemsnit 19,400 Kr., medens den ene Procent af Indkomstskatten, som skal afgives, samtidig vokser med 78,690 Kr. eller 19,800 Kr. aarlig, altsaa man vinder slet ikke noget i Kjøbenhavn ved at opgive den ene Procent af Indkomstskatten og saa Bygningsafgiften i Stedet.

Købstedernes Indbyggere blive heller ikke bedre stillede. De faa 970,000 Kr., og de maa give i Stedet 1,003,000. Det er ganske vist kun en Forskel af 33,000 Kr. for samtlige Købstæder, men nogen egentlig Lettelse kan man næppe kalde det. Gaa vi derimod til Landdistrikterne, faa de 3,832,000 Kr., og de skulle give i Stedet 2,652,000 Kr. De vinde altsaa 1,180,000 Kr. Jeg kan ikke se rettere, end at det virkelig derefter maa siges, at Loven er ubetinget til Fordel for Landkommunerne og til Glæde for Kjøbenhavn. Jeg kan ikke se rettere, end at, naar man vil se bort fra de Beløb, som gaa op mod hinanden, bliver Forholdet mellem Staten og Kommunen det, at ved denne Lov bestemmer Staten, at den fremtidig vil give 782,000 Kr. aarlig til Fordeling mellem Landkommunerne, og at der der derhos paa lignes Kjøbenhavn og Købstæderne, men da navnlig Købstæderne, 398,000 Kr., som ogsaa skulle fordeles mellem Landkommunerne. — Jeg skal tillade mig at minde om, at da man i 1894 vedtog at overføre et Tilskud af Statskassen til Kommunerne, blev det netop gjort gældende, at det burde omfatte alle Kommunerne i et nogenlunde ligeligt For-

hold, Landkommunerne 600,000 Kr. og Kjøbenhavn og Købstæderne 200,000 Kr. Næste Aar fandt man, at dette Forhold endda var til Ugunst for Kjøbenhavn og Købstæderne, og derfor forhøjede man deres Andel til 250,000 og søjede yderligere 15,000 til særskilt for Handelspladserne.

Det forekommer mig da, at det Forslag, der her foreligger, gaar i en saa diametral modsat Retning, gaar saa langt bort fra de Principper, man den Gang mente at maatte opretholde, at jeg ikke fortaar Grunden dertil. Jeg kan ikke se, hvad der i Mellemtiden er indtraadt, som skulde motivere en saadan Forandring. Det er dermed ingenlunde min Mening at sige, at der ikke skulde kunne være større Trang i Landkommunerne, og at de ikke kunde trænge til et større Tilskud end Købstæderne, og derfor der nu foreslaa et Forslag derom, skulde jeg som mit Bedkommende se meget liberalt derpaa, fordi jeg erkender, at Tiderne ere vanskelige særlig for Landbruget. Men det forekommer mig dog, at der maa være et vist rimeligt Forhold i saa Henseende, som jeg ikke tror vil blive det egentlige Resultat af denne Lov, og jeg er, som jeg begyndte med at sige, særlig fra et Statsstandpunkt og for Statens finansielle Interesses Skyld saa betænkelig ved at gaa til en saadan Overførelse til Kommunerne for bestandig af de faste Statsindtægter, af direkte Skatter paa faste Ejendomme, at jeg vanskelig vil kunne gaa med til det, der her er foreslaaet, naar det ikke under de fortsatte Forhandlinger maatte blive overmaade væsentlig forandret.

Blumbe: Ja, paa dette fremskredne Tidspunkt vilde det være en utidig Gentagelse, om jeg vilde yde ogsaa min Anerkendelse og Tak til Ministeriet, særlig den ærede Finansminister, for det fremlagte Forslag; en saadan Tak og Anerkendelse har den ærede Finansminister jo faaet fra alle Sider, ogsaa fra Rigsdagsmanden for Fredensborg (S. Hage), som vi i Gaar hørte; den eneste Misstemning, som er kommen frem, kom fra den ærede sidste Taler (Scharling). Med Hensyn til Lovforslaget tror jeg, at det er et Forslag, som peger i den rigtige Retning; men jeg kunde jo ønske, at Ministeren tydelig og klart havde fremstillet for os, hvilken samlet Finansplan man egentlig har tænkt sig. Thi det fremgaar af alle de Udtalelser, som ere faldne fra de forskellige Sider, at man, hvor kundige end de Herrer ere, som hidtil have haft Ordet, staar noget tvivlraadig, ikke alene over for det direkte Resultat af Loven, men ogsaa over for Meningen med den. Særlig den sidste Taler var jo i stor